

Til lovforslag nr. L 140. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 12. december 1991

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af retsafgiftsloven

(Forhøjelse af tinglysningsafgiften)

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til justitsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Det Konservative Folkepartis, Venstres, Det Radikale Venstres, Centrum-Demokraternes og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse uændret*, idet flertallet ønsker at fremhæve, at lovforslaget er et led i aftalerne i forbindelse med forslaget til finanslov for 1992. Lovforslaget har sammenhæng med en aftale vedrørende politiets forhold i 1992-94, der bl.a. indebærer, at der sker en gennemgribende modernisering af politiets radiosystemer. Forhøjelsen af tinglysningsafgiften bidrager endvidere til finansieringen af en gennemførelse af edb i tinglysningsingen.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og bemærker i øvrigt:

Fremskridtspartiet anser afgiftsforhøjelsen for at være en ren og skær skatteforhøjelse, som ikke kan accepteres.

Naturligvis skal der være balance i statsfinansierne, men det skal ikke ske ved udskrivning af yderligere skatter, men derimod ved besparelser i den offentlige sektor.

Regeringspartierne henviser til, at den forhøjede afgift skal finansiere indførelsen af edb på tinglysningskontorerne og nyanskaffelse af radioanlæg til politiet.

Hvis man ser ministerens besvarelse af spørgsmål 1, fremgår det med al tydelighed, at der ikke er nogen, der ved, hvor store udgifterne er på tinglysningskontorerne, og der er ingen, der ved, hvor store de samlede afgifter er.

Herefter tør man næsten ikke spørge, hvor mange ansatte der er, for det er der vel heller ikke nogen der ved noget om.

Forhøjelsen af afgiften er altså ikke som proklameret af ministeren en nødvendighed for, at omkostningerne svarer til indtægterne. Forhøjelsen er udelukkende sket efter lodtrækning, da man skulle finde nogle steder at opkræve øgede indtægter.

Havde der været sammenhæng mellem omkostningerne og afgiftsbeløbets størrelse, havde det været helt i orden, men her er udelukkende tale om skatteopkrævning for at lappe på regeringens kuldsejlede finanslov.